

Sygn. akt IX W 1006/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Stażysta Wojciech Sowul

w obecności oskarżyciela publ. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2017 r. sprawy

W. M.

syna A. i M. z domu K.

ur. (...) w R.

obwinionego o to, że:

w dniu 03 października 2016 r., w O. przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia czterech kluczy o łącznej wartości 200,- zł na szkodę J. S. (1)

- tj. za wykroczenie z art. 119 § 1 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **W. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **119 § 1 kw** skazuje go na **karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania 40 (czterdziestu) godzin nieopłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne;**

II. na podstawie art. 119 § 4 kw **orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody** poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. S. (1) kwoty 200,- (dwieście) złotych;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzona J. S. (1) jest właścicielką nieruchomości zabudowanej m. in. budynkiem gospodarczym położonej w O. przy ul. (...). W związku z koniecznością przeprowadzenia remontu tego obiektu poszukiwała fachowca, który wykonałby te prace. Na portalu (...) znalazła ogłoszenie obwinionego W. M., który reklamował się jako specjalista od wykonywania takich prac. Skontaktowała się z nim i w dniu 3 października 2016 r., podpisała z nim umowę o dzieło na wykonanie tych prac remontowych, określając ich termin zakończenia do dnia 30 października 2016 r. Wydała mu również komplet 4 kluczy do tego obiektu o wartości 200,- zł. Wypłaciła mu też łącznie 2500,- zł zaliczki na materiały. Pokrzywdzona była niezadowolona z tempa prac obwinionego, który praktycznie cały czas odwlekał ich termin rozpoczęcia.

W dniu 26 października 2016 r., obwiniony wysłał do pokrzywdzonej wiadomość tekstową, w której stwierdził, że musi zrezygnować z prac u pokrzywdzonej i zadeklarował rozliczenie się z nią do 7 listopada 2016 r. Pomimo tego, ani w tym terminie, ani później nie skontaktował się z J. S., nie odbierał od niej telefonów, nie podjął również przesyłki listowej wysłanej listem poleconym. Kiedy pokrzywdzona próbowała się dostać na teren swojej nieruchomości stwierdziła, że obwiniony nie pozostawił jej kluczy od pomieszczeń i działki udostępnionych przez nią. Ta była zmuszona dorobić nowe klucze i wymienić zamki. Do chwili obecnej nie rozliczył się również z pobranych zaliczek, co zmusiło pokrzywdzoną do skierowania przeciwko niemu sprawy w postępowaniu cywilnym. Opuszczając pomieszczenia w których miał pracować pozostawił tam swoje niewiele warte rzeczy i wychodząc z działki zamknął ją za sobą zabierając klucze.

(dowody: zdjęcia tzw. zrzutów ekranu telefonu pokrzywdzonej k. 6-12, kopia pisma – wezwania do obwinionego k. 13, kopia umowy o dzieło k. 14-16, kopia potwierdzenia k. 17; zeznania J. S. k. 54-54v)

W związku z powyższym W. M. postawiono zarzut popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

W wyjaśnieniach złożonych jedynie na etapie czynności wyjaśniających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i stwierdził, że u pokrzywdzonej pracował przez ok. tydzień w listopadzie i że prace te zostały nagle przerwane przez pokrzywdzoną. Kazała mu pilnie opuścić teren działki, co też on uczynił zostawiając klucze na stoliku.

(wyjaśnienia – k. 25v-26)

Obwiniony nie odebrał awizowanego wezwania na rozprawę, jakie zostało wysłane na adres wskazany w toku postępowania jako adres dla doręczeń i nie stawił się na nią. Dlatego w trybie art. 139 § 1 kpk w zw. z art. 38 § 1 kpw został on uznany za zawiadomionego o terminie rozprawy prawidłowo, rozpoznano jego sprawę zaocznie i wydano wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego nie mogą zasługiwać na wiarę w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności nie tylko jednoznacznych zeznań pokrzywdzonej J. S. (1), ale również łączących się z nimi wiadomościami tekstowymi wysyłanymi przez obwinionego. W przekonaniu Sądu wersja przedstawiona przez obwinionego jest li tylko przejawem jego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Sąd stykając się osobiście ze świadkiem zeznającym w niniejszej sprawie nie dopatrywał się w jego relacji cech dyskredytujących te zeznania. Wbrew twierdzeniom obwinionego, z treści wiadomości tekstowej jaką przesłał on pokrzywdzonej w dniu 26 października 2016 r., wynika bezspornie, że to on zrezygnował z wykonywania pracy na jej rzecz powołując się na „długi wyjazd”. Ponadto wbrew twierdzeniom obwinionego miał on wykonywać prac na rzecz J. S. nie w listopadzie, a miał zakończyć je (zgodnie z treścią umowy o dzieło) do dnia 30 października 2016 r. Ponadto, skoro jak wynika to z jednoznacznych zeznań pokrzywdzonej, kiedy obwiniony opuszczał zajmowane pomieszczenia zamknął wejście na działkę na klucz, a zatem nie mógł klucza, choćby od tego wejścia, zostawić na stoliku w środku pomieszczeń.

W przekonaniu Sądu za wiarygodnością zeznań świadka przemawiają również zasady doświadczenia życiowego. Gdyby faktycznie pokrzywdzona oskarżyła go o przywłaszczenie kluczy z zemsty za to, że nie wykonał zamówionych prac wówczas bardziej prawdopodobnym byłoby, że posądziłaby go o kradzież bardziej cennych elementów wyposażenia zajmowanych pomieszczeń niż akurat klucze. Również zerwanie wszelkiego kontaktu z pokrzywdzoną i niedotrzymanie obietnicy rozliczenia się z pobranych zaliczek musi być postrzegane jako rzutujące negatywnie na wiarygodność jego wyjaśnień.

Sąd z urzędu zauważa, że w opisie czynu zarzucanego i przypisanego obwinionemu, błędnie wpisano datę popełnienia czynu zarzucanego obwinionemu, bowiem nie może to być data 03 października 2016 r., tj. data podpisania umowy o

dzieło z obwinionym, a faktycznie powinna być to data 26 października 2016 r., a więc data zakończenia pracy przez obwinionego.

W tej sytuacji Sąd uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na przypisanie obwinionemu tego, że w dniu 26 października 2016 r., w O. przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia 4 sztuk kluczy o łącznej wartości 200,- zł na szkodę J. S. (1), co wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Kwalifikując czyn jako przywłaszczenie Sąd na uwadze miał fakt, że w działaniu obwinionego nie było elementu zaboru mienia. W. M. „jedynie” postąpił z przedmiotami mu powierzonymi jak właściciel, dokonując bezprawnego nimi rozporządzenia.

Wymierzając obwinionemu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonania 40 godzin nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne Sąd jako okoliczność obciążającą uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu – łączyć to należy ze sposobem działania obwinionego, który przywłaszczył powierzone mu czasowo mienie, a tym samym nadużył zaufania osoby powierzającej - oraz nie tylko niewykonanie prac do których się zobowiązał to jeszcze nierozliczenie się z pieniędzy pobranych na ten cel.

Orzekając środek karny Sąd na uwadze miał interesy osoby pokrzywdzonej.

Zwalniając obwinionego od kosztów postępowania i opłaty Sąd na uwadze miał jego trudną sytuację materialną.